

Yaşama Sevinci

– Gülalkan · 09 Aralık 2012

Yaşama sevincidir hayatın bağı,
Yaşama sevincidir gözlerdeki ışıltı,
Yaşama sevincidir motivasyon,
Sıcak bir sohbet,
Gözlerden gözlere,
Gönüllerden gönüllere,
Ümitlerle yarınlara...

Birşeyler yapabilme hevesidir yaşama sevinci. Bir arzudur hayata dair....

Bu sevincin hiç kaybedilmemesi gerekir, tıpkı sevgisiz bir yaşamın olamayacağı gibi...

Kişi, bugün neler yaptığını, yarın, üç ay sonra, altı ay sonra neler yapacağını tasarlıyorsa, yaşama sevincine sahiptir, hayata bağlıdır. Bir şeyler yapacaktır. Zamanın akışına dur denilemiyor, ama içimizdeki yaşama arzusunu ve heyecanımızı her zaman için genç ve taze tutmak, kişisel maharetimize ve hayata bakış açımıza bağlıdır.

Bu sevinci kaybettiklerini zannedenler olabilir, maddi varlığını yitirmiştir, önemli mi? Kazanılır... Sağlığı bozulmaktadır, sağlığına tekrar kavuşmasındaki büyük pay, öncelikle kendi elindedir, ilaçlar ikinci planda... Bütün olay iç motivasyonda... Sevdiği kişiden uzakta mıdır? Büyük bir olasılıkla bu, kendinden kaynaklanmayan sebeptendir. O an için "sevdiği kişinin hayatta olması, yaşıyor olması" yaşama sevinci için yetmez mi? Unutmamak lazım ki, ömürler bitmedikçe, ümitler de bitmeyecektir.

Yaşama sevincini oluşturmak biraz kendi elimizde değil mi? Balkonunuzun kenarlarına bulgurlar koyun, sonrada serçelerin o bulgurları nasıl aralarında itişe itişe yediklerini seyredin. Farkında olmadan gülümsemektesiniz...(ben bunu hep yaparım.)

Yine balkonda senede bir kaç defa açan "pembe güllerinizin" bakımını yapın, (bizim balkonda var) budayın, sulayın, gübreleyin. Tomurcuklarını görüyorsunuz, o andaki sevincinizi, mutluluğunuzu uzun süre unutamazsınız. Bunlar insanı hayata bağlayan yaşama sevinçleri değil midir?

Yaşamı sadece tekil olarak algılamayı, bencillik olarak düşünürüm. Başkaları için de yaşamak... Bence ulvi bir kavram... Böyle yaşayanların, hayatı böyle algılayanların haz içinde olduklarını düşünürüm. Paylaşıcılıkla özdeşleştiririm.

Yaşama sevinci içindeki kişilerin pozitif duygularla bezendiğini, iç dünyalarının sevinç ve heyecandan kıpır kıpır olduğunu, hatta fokurdadıklarını düşünürüm. "Yaptıklarım az, daha çok birşeyler yapmalıyım, üretmeliyim" duygu ve düşünceleri yaşantılarına bir ANLAM katar. Anlamli hayatlar değerlidir, alkışlanır. (Buradaki konu, maddiyat değildir, içseldir.)

Yaşama sevinciyle dolu kişiler, yakın çevrelerinde "aranılan kişilerdir." Dost meclislerinde, resmi veya yarı resmi toplantılarda mutlaka arzu edilir, neş'e kaynağıdırlar...

Yaşadıkça, yaşama sevinçlerimizi hiç ama hiç kaybetmememizi dilemekteyim. Gözlerimizde parıltı, içimizde kırırtı olmazsa, o yaşantıya "YAŞAM" denilebilir mi?

Bazılarına şahit olmuştum, yalnız yaşıyorlar, canlı cenaze gibi, adeta yaşayan ölümler, yaşları da fazla değil... Soğuk ölümden rahatça bahsedebiliyorlar. Evet ölüm başa gelecek ama yaşarken de, yaşamın hakkını vermek gerekmez mi?

Şu an balkondan, pencerelerden içeriye cömertçe giren güneşin göz kamaştırıcı ışıkları ve Antalya'ya has sonbahar mevsim çiçeklerinin kokusuyla yaşama sevincimi de harmanlayarak rutin işlerime daha bir şevkle devam edeceğim.

Yaşama sevincinizi, ayaklarınıza prangalayınız ki, onu hiç kaybetmeyesiniz...

Gönüller dolusu selamlarımla...

Yurdagül Alkan.